

Znate li tko ste?

Odlučili ste otkriti tko ste i što ste, odakle ste došli i kuda idete.

Jedan od načina sakupljanja informacija o sebi i Putu na koji ste krenuli – može biti i rad u izmjenjenom stanju svijesti.

Koristeći hipnozu, metodom regresije moguće je sebe vidjeti s više strana, te otkriti jeste li zaista sami i jesu li Vaše misli - baš uvijek - Vaše, a Put Vaš Put!

Ako mislite da niste sami ili ste prepoznali da ste na bilo koji način onemogućeni u donošenju vlastitih odluka - te je "ometače" moguće ukloniti.

Radi se o raznolikim "ometačima", entitetima raznog porijekla, a zajedničko im je što su u ovom obliku postojanja kad su Vama pridruženi, oni tamni, poznati pod imenom demonski ili vanzemaljski. Osim njih, smetnje mogu izazivati i različite naprave koje služe u svrhu dodatnih blokiranja spoznaja na Putu (implantati), a mogući su i određeni oblici misaonih formi, koje u narodu poznajemo pod nazivom uroci. Svemu tome možemo pridružiti i sve fragmentacije koje naša duša doživi kroz tugu i strahove, kao potencijalna mjesta "ulaza" za "ometače" - kako u ovom životu, tako i u onima koje zovemo prošlima.

Kako ništa nije čudotvorni napitak - tako to nije niti ova metoda - ali ona je dobro došlo ogledalo nas samih i jedan od pokretača promjena. I unutar te promjene - startna pozicija nas kao tragaoca ima realnu mogućnost potpuno nove točke promatranja, a samim tim i življenja.

Viđenje nas samih ujedno je mogućnost i za istovjetni postupak kod nakačenja koja su eventulano na nama - te na koncu sve završi tamo gdje je i počelo - u Svijetlu!

Jer tama nije samo tama - ona je sakriveno i neprepoznato, zaboravljeno Svijetlo. U svakome od nas…

Detaljnije informacije: regresija123@gmail.com

Regresija i hipnoza

Čitam razna mišljenja i iskustva vezana uz hipnozu - te nadalje i mišljenja vezana uz ono što nazivamo regresijom. Kako je sve to već dulje vrijeme predmet mog rada i istraživanja željela bih podijeliti neka svoja iskustva.

Prvenstveno ljudi danas imaju određene, mogli bismo čak reći, predrasude o hipnozi i regresiji. Vjerojatno zato što je sama hipnoza kao tehnika posljednjih 40 godina svedena na nešto što je češće vezano za šarlatanstvo i scensku zabavu, a manje uzimana u obzir kao mogućnost "pogleda u sebe".

Zato valjda nazivi kao "nehipnotička regresija" daju ljudima sigurnost jer je to ipak nešto drugačije - nije hipnoza. Međutim to samo otkriva kako se dio ljudi boji hipnoze.

Zašto je hipnoza sustavno, gotovo "planski", ako se promatra iz mog sadašnjeg kuta precepcije - dovedena do ovakvog načina poimanja?

Vjerojatno zato što su mnogi tih davnih godina (1970.) imali vrlo uspješne primjene iste. Tako se diljem Amerike i Rusije hipnozom porađalo žene carskim rezom, "uspavljivalo" pacijente tijekom kirurških zahvata, "liječile" opekline stradalih u požaru - pa je bilo sasvim normalno da na hitnim prijemima u bolnicama kao radno mjesto (kao i u opreacijskim dvoranama) postoji i mjesto hipnotizer.

On je bio prvi koji je pristupao stradalima u požarima - te svojim radom opekotine svodio na minimum. Osim opracijskih dvorana, hipnoza se počela primjenjivati i u radu s mnogim bolestima za koje danas kažemo da su autoimune. Takva primjena hipnoze i njezina istraživanja zasigurno bi duboko omela ono što danas živimo. Kemijsku anesteziju, autoimune bolesti koje liječimo kortikosteroidima, itd...

Ako uzmemo u obzir mogućnost, da se hipnoza pokazala kao "opasnost" za kontrolni sistem - čiji je sastavni dio i farmaceutska industrija, dobivamo potpuno drugačiji kut gledanja iz kojeg možemo promatrati rad s hipnozom. A ako uzmemo u obzir da smo pod kontrolom i onih koje ne vidimo - ona bi to zasigurno bila stijena spoticanja za njih.

Ako pak sad krenemo i korak dalje - ustanovit ćemo da se cijeli ovaj svijet bazira na određenoj "kontroli uma" i da upravo "sugestije" koje unutar sebe sadrže strah ili sklonost konzumerizmu - imaju bazu upravo u načinu rada hipnoze. Sve je hipnoza, vijesti, filmovi, bolesti, sve što vidimo oko sebe - jedan je oblik iste. I svi ti oblici imaju samo jedan temelj - strah.

Međutim - ako sad idemo još jedan korak dalje - mogli bismo reći da je takav način postojanja ovoga svijeta u kojem živimo - način rada programa.

I gdje bi onda trebalo izvršiti reprogramiranje? Najvjerojatnije u sebi samome. Da bi to bilo moguće, ponekad nije dovoljan samo rad na sebi - jer htjeli mi to uzeti kao mogućnost ili ne - pitanje je koliko se poznajemo. Jedan od načina odgovora na vlastita pitanja - svakako bi bio odlazak u sebe. A hipnoza je za sada jedan od nama znanih načina za izlet u podsvjesno. Ovdje ne isključujem sposobnosti nekih ljudi da to rade i sami!

Što je uopće podsvijest - kako se ona manifestira i nije li i ona sama dio programa? Odgovor je: da ona je dio tog programa i baš zato nju trebamo "rasčistiti" - točnije iz ovog našeg "svjesnog" stanja ući u nju - koja je svjesnija jer je u stalnom Sada.

Podsvijest u čije područje ulazimo je golemo prostranstvo koje je bitno različito od ovog našeg bivanja - svakodnevnog linearnog promatranja. U podsvijesti je stalno Sada i upravo iz tog razloga ona je riznica podataka. Da bi prepoznavali programe - unutar hipnoze koristimo nešto što nazivamo regresijom.

Međutim - sama regresija - je nešto što u većini slučajeva ljude, kad razmišljaju o njoj, navodi samo i isključivo na povratak u nešto što zovemo prošli život. No - ona nije samo to - dapače - puno je važnija u "istraživanju" ovog života u kojem smo sada.

To činimo kad tražimo odgovore na pitanja otkud nam fobije, noćne more i depresije, svakom potragom u smislu dobivanja šire slike kroz hipnozu, koristimo regresiju "za simptom" koji nas vodi do začetka određenih ispoljavanja koje nazivamo ovim imenima. I u većini slučajeva - vratit ćemo se na neki traumatičan događaj iz djetinjstva - a rjeđe na onaj koji ćemo klasificirati kao "prošli život". Prednosti rada na ovaj način su te da nam to daje uvid u dio "problema" otkrivajući radi li se još uvijek o simptomu ili je riječ o uzroku. No, tu je dalje potreban rad s uključenim mogućnostima koje unutar sebe sadrže sve informacije koje su sakupili ljudi poput K. Turner, B. Bartolich, Baldwina (po čijoj "metodi" i sama istražujem).

Tokom rada s ljudima - najčešće je riječ o još uvijek simptomu - jer i sama podsvijest ima razine, pa kako dođete do određene razine - nastavak poniranja "dublje" ponekad daje nevjerojatne informacije. Koje i dalje, moguće daju samo obris programa.

Što se regresije u prošle živote tiče - taj je teren pomalo sklizav. Kao prvo - ako u cijelu ovu tematiku uvedemo mogućnosti "kačenja" raznih entiteta ili implantata (a ima ih i to svakakvih) - regresija u prošle živote postaje besmislena dok god ne izvršimo detekciju i uklanjanje istih. Tek tada postoji mogućnost da se vratimo u ono što nazivamo prošli život s većom mogućnosti da ne regresiramo neko svoje nakačenje.

Osobno - ne zaključujem ništa - sve ovo o čemu pišem samo su mogućnosti, pa na taj način i promatram događanje s njima - kao jednu mogućnost - ostavljajući i sve druge opcije otvorenima.

Međutim, ako bi sada pažnju usmjerili na ono što se događa s čovjekom koji na ovaj način odluči raditi na sebi - te upoznati skrovite dijelove sebe - nakon skidanja određenih nakačenja ili implantata ili iscjeljivanja traumatičnih stanja iz "prošlih života", rješavnju strahova ovog - po vlastitom iskustvu, a i kroz rad s ljudima - primjetila sam da dolazi do poboljšanja. Dolazi do nečega što ljudi opisuju kao lakoću nekog viđenja, ali i ponekad do trenutka koji je bolan - suočavanja sa sobom - što opet dovodi do potrebe daljnjeg rada na sebi. Da li bi ovo mogli nazvati reprogramiranjem barem u jednom dijelu? Po mome iskustvu - da.

U svemu ovome najvažnije je samo jedno: hipnoza nije pomagač - ona je alat. I dalje smo mi ti koji trebamo raditi - nema darovanja bez našeg shvaćanja. Niti je ona čarobni štapić, niti je terapeut čarobnjak.

Preneseno sa: Galaksija forum

Kada nam se i zašto pridružuju "nakačenja" (priljepak, attachement, zakačeni entitet)

Kod većine ljudi s kojima sam radila, nakačenja se pojavljuju u prvim godinama ranog djetinjstva. Ponekad se radi o mjesecima starosti tek rođenog čovjeka.

Ova rana dob nakačenja može biti vrlo interesantna, ako se pitamo zašto se ona uopće događaju. I dok neka u kasnijoj dobi možemo pripisati nekim našim "pogrešnim" koracima unutar kojih se "otvaramo", ova rana ostaju tajnovitija.

Naime, možemo to svrstati u onu mogućnost da je duša "pristala" u nekom trenu, nekog postojanja, na ovakav scenarij – međutim – malo je teško to uklopiti i u priču u kojoj postoji nešto kao naša slobodna volja.

Jer ako je promatramo kao nešto što nismo do kraja shvatili (a i pitanje je hoćemo li iz pozicije u kojoj se nalazimo), ona nam se ipak stalno "nudi" kao nešto posebno što imamo. Međutim, ovakva, ona zaista postaje vrlo veliki kamen spoticanja za razloge nakačenja u ranoj dobi.

Doduše, danas smo doslovno preplavljeni kanaliziranim učenjima o tome što smo i kako smo – pa u nekima postoji i to objašnjenje da mi niti ne znamo što je to slobodna volja. Nekako je moguće da se slobodna volja ovdje i sada može definirati samo kao izbor. Ali kada i kako biramo? I jesmo li sve ovo izabrali? Jesmo li u tom paketu odabrali i sva nakačenja?

Upravo u tome leže svi naši poticaji za pitanjima, u našem neznanju, no s koje god strane krenuli, može na koncu ispasti i da smo gluho slijepe budale, koje su k tome bile čak i tamo negdje unutar svoje svjesnosti dovoljno neslobodne da same izaberu ovo što danas živimo.

Naravno s ovim se mnogi neće složiti – no ja niti ne tvrdim da je tome tako – samo postavljam pitanja – jer po onome kako stvari unutar hipnoze izgledaju – sve je veća i mogućnost da su nam ga dobro smjestili.

Ako iz tog kuta promatramo ova događanja ne bi nas trebalo čuditi – a niti bi to trebao biti napad na naša vjerska uvjerenja – čak i ako sebe ne držimo vjernicima nikakve religije jer smo shvatili kako je moguće riječ o programima, da se prilikom putovanja unutar nas samih pojavljuju i ovakve insinuacije.

No nije dobro zaključivati, barem ne bez informacija. U tom smislu mudro je proučiti sve što možemo o tome kako i kada nam se pridružuju svi oni koji nikako ne bi trebali biti s nama.

Ono što se dodatno otvara kroz rad s regresijom i hipnozom uz sva ta nakačenja na koja smo možda i pristali kao na oblik našeg učenja je nešto što jednostavno ne ulazi baš uvijek u tu

mogućnost, a to su otmice i nakačenja onih koje nazivamo vanzemaljcima. Jer oni se redom samo hrane nama ili su tu (kad je riječ o napravama) samo u svrhu blokiranja nas samih ili pružanja informacija njihovima.

Kako bi barem malo rasvijetlili ova pitanja, svi oni koji rade ovom metodom, razvili su način rada koji u sebi uključuje i upravo takva pitanja.

Kod rada s klijentima svako pronađeno nakačenje u komunikaciji odgovara i na pitanje da li je klijent dozvolio ovakvu vrstu "druženja". U većini slučajeva odgovor je "Ne", no, postoje i slučajevi kada je odgovor "Da". Kod dobivanja "Da" odgovora obično se radi o "slobodnoj volji" iskazanoj na način da je to izbor klijenta – no zanimljivo je i u potpunosti nemoguće, ne zapitati se je li riječ o "izboru", te jesu li ljudi svijesni tog izbora.

Pa evo nekoliko slučajeva. Moja su pitanja bilježena pod slovom P, a klijentova radi anonimnosti su bez imena i koristit ću slovo O – kao odgovor. Umjesto klijentova imena stajat će veliko slovo X. Kod mojih pitanja izostavljen je sam tok događanja i rada sa svjetlošću. Ostavljena su samo važna pitanja i odgovori.

Radi se o slučaju nakačenja "prizemljene duše", detektiramog kao knedla na grlu:

P: Dobro, a kad bi ta knedla imala ime kako bi se zvala?
O: Nešto na V! Vedrana ili Vesna, ne znam.
P: Vedrana ili Vesna? Ajmo je pitati. Kako se zove, Vedrana ili Vesna?
O: Vedrana (ovo izgovara jako tiho i dalje se trese)
P: Da li Vam se još vrti?
O: Da, ali ne tako jako.
P: Koliko si stara Vedrana?
O: Palo mi je na pamet 34. (ovo je gotovo odmah odgovoreno nije bilo stanke i razmišljanja)
P: Vedrana, koliko si već dugo ovdje s .....?
O: Stalno.
P: Kako to misliš stalno? Kada si došla?
O: Ne znam.
P: (nastala je dugačka stanka prije ovog dogovora, ona se i dalje trza povremeno, pogotovo kad treba odgovarati) Koliko je X imala godina kad si joj se pridružila?
O: (odmah dan odgovor - «ko iz puške») Tri!
P: Što te privuklo X?
O: Ona. (nesigurno)
P: X te privukla? Što je to što ti smatraš da imaš zajedničko s X na bilo koji način?
O: Ona ima crvenu kosu.
P: Dobro. Da li te je X pozvala da dođeš?
O: Ne.
P: Jesi li pitala X da li joj se možeš pridružiti na ovakav način?
O: Ne.
P: Znači ona nije dala pristanak da joj se pridružiš?
O: Ne.
P: Što ti je omogućilo da joj se «nakačiš»?

O: Neka crna točkica.
P: Objasni mi još malo što ti je bio «ulaz» da uđeš u X?
O: Ne mogu.
P: Možeš li pogledati tu crnu točkicu pa mi je opisati?
O: Mala crna točkica. I iza nje je svijetlo.
P: Vedrana – pogledaj dobro i reci mi kakvo je to svijetlo iza te crne točkice?
O: Žuto – narandžasto.

Nakon ovoga slijedila je komunikacija s Vedranom i povratak u njezin život te istraživanje zašto je ostala «ovdje». Nakon rehabilitacije, a prije nego je otpraćena u Svijetlo (za što se traži kako njezina tako i dozvola klijenta), molila sam je da još jednom pogledamo što je crna točkica. Poklopilo se to s Vedraninim iskazom da nije jedina koja je na klijentici – naime, prijavila je i postojanje nekog vrlo tvrdoglavog. Bila je riječ o «tamnom entiteu», isprva nevidljivom u detekciji, koji je bio dodatno kontroliran s tri naprave u oblicima kandži, smještene oko koljena lijeve noge, opisane kao kandže iz kojih idu žice duboko u tijelo klijentice. Kroz komunikaciju s njim nije se uspjelo saznati koliko je godina imala klijentica kad je on stigao niti kad su naprave postavljene, rečeno je samo da su naprave služile kako bi kontrolirale to demonsko nakačenje – ali sve to je omogućilo da se Vedrana «nakači» kad je klijentica imala samo tri godine. Čim postoji jedno nakačenje, na neki način ono otvara put i ostalima. Ostaje upitno koliko je godina imala klijentica kad se pojavila naprava i tamni entitet... te je li riječ o prvom. Naime, tokom rada, nema pravila kako se javljaju koja nakačenja, ponekad se jave kao prva ona najranija, a ponekad ta najranija otkrijemo nakon što smo makli neka «mlađa» po pridruživanju.

Slijedeći slučaj pokazuje «nebrigu» entiteta za domaćina na kojem se nalazi.

P: Sad se njemu obraćam i pitam ako ima ime kako se zove?
O: Rajko.
P: Odakle je došao?
O: Iz Nigdjezemske.
P: Da li je muško ili žensko?
O: Žensko.
P: Žensko i zove se Rajko? Dobro. Koliko je X bio star kad mu se Rajko pridružio?
O: Tri.
P: Tri godine, dobro. A da li je Rajko ikada imao svoje vlastitio fizičko postojanje na Zemlji?
O: Ne.
P: Da li je X pitan da li Rajko smije doći na njega?
O: Ne.
P: Shvaćaš li da si grubo prekršio pravila i da uzurpiraš ovu dušu?
O: Da.
P: Svijestan si toga, i šta misliš o tome?
O: Ništa.

Ovdje je riječ o entitetu koji se pridružio u kasnijem djetinjstvu klijenta, a interesantan je zbog toga što kroz komunikaciju navodi da je "imao pravo" doći. No to je pravo i više nego upitno.

P: Pitam Eleni – jesi li muško ili žensko?

O: Žensko.
P: Kad se Eleni pridružila X? Koliko je X imala godina?
O: Ne zna.
P: Ne zna? Dobro, da li je Eleni ikada živjela u svom fizičkom tijelu?
O: Ne zna.
P: Molim sada Eleni da svu svoju pažnju usmjeri na sebe i odgovori mi koliko je X bila stara kad joj se pridružila?
O: 12.
P: Da li je X dala dozvolu da joj se Eleni pridruži?
O: Ne želi reći.
P: Neka razgovara samnom, da li je dobila od X dozvolu...
O: Kaže da, da.
P: Neka mi opiše šta je to, kakva je bila dozvola? Da li je Eleni pitala X da li joj se može pridružiti na ovakav način?
O: Da.
P: Pa želim znati kako je to izgledalo. Može li mi to objasniti?
O: Pa kad se ona obujmi oko mene ja se osjećam sigurnije.
P: Da, kao prijateljska veza. Htjela bih pitati Eleni odakle je došla na X gdje je bila prije?
O: Ništa ne govori.

Kroz kasniji rad tokom sesije – postalo je jasno da je klijentica u tom trenu u životu bila u stanjima tuge i uplašenosti – što bi moglo odgovarati na određeni način "dozvoli" za nakačenje, no ne treba smetnuti s uma da entitet pokušava sve što može ne bi li se održao i dalje u ovoj poziciji na domaćinu. Pa tako često i laže ili "istinu" objašnjava iz svog kuta promatranja. Ovdje u ovom slučaju bila je riječ o preplašenom entitetu ("prizemljenoj duši") koji je očito vibrirao na vrlo sličan način domaćinu. No, sve to nam samo daje do znanja nužnost informiranja nas samih i odgovornosti prema sebi – kako možemo eventualno spriječiti postojanje nakačenja na nama. U potpunosti znati tko smo – bilo bi poželjno. Međutim, kad imate 3 godine ili 12 kao u ovom slučaju – to ne izgleda baš tako jednostavno ostvarivo.

Ali kod nakačenja koja čine "prizemljene duše" gotovo je uvijek riječ o njihovoj "sebičnosti" – svaka od njih traži sličnosti za svoje daljnje postojanje čak i u tom novom obliku. Razliku možda čine samo one koje nisu postale "prizemljene duše" iz razloga zbunjenosti, tuge, boli, vezanosti za ovaj život. Naime postoje i one koje su tokom života svojim djelima u biti "sklapale" određene Ugovore s mračnom stranom. One tad vrlo često kao svoju svrhu na duši na kojoj su nađene – navode smetnju, stvaranje boli i slilčno. Tad postaju vrlo slične tamnim entitetima, pa ih je teže i prepoznati kao "prizemljene duše". One obično i kažu da su poslane s zadatkom.

P: Koliko je X imala godina kad joj se Lio pridružio?
O: Tri.
P: Da li je X dala dozvolu da joj se Lio pridruži na ovakav način?
O: Ne.
P: Lio jel shvaćaš da si se pridružio bez dozvole ove duše i počinio si uzurpatorsku radnju i ovo što činiš nije lijepo, što misliš o tome?
O: Jebi se.
P: Molim….. pitam ga da li je muško ili žensko?

O: Muško.
P: Gdje je bio prije nego se pridružio X odakle je došao?
O: Meni to zvuči nevjerojatno, kaže nekakav Oregon.
P: Može li mi Lio reći šta je to Oregon?
O: Pa planet!!!! (uzrujano)
P: Da li je LIo ikada imao život u fizičkom obliku?
O: Možda.
P: Neka se Lio opiše, što je on?
O: Ne znam….
P: Šta ga je privuklo X?
O: Prečudno zvuči – kosa, kaže kosa!!!!
P: S kojim razlogom je LIa privukla kosa?
O: Neće reći.
P: Koja je svrha Lia na X? Šta radi na X?
O: Ništa.
P: Kako je došao?
O: Po noći, ne želi odgovarati….
P: Molim ….. neka počne komunicirati, kako se osjeća kad ga dodirne svijetlost?
O: Tijelo mu vibrira… i ja to osjećam…
P: Šta misli o svijetlu?
O: Ne sviđa mu se.
P: Kakvo je svijetlo na njegovom planetu?
O: Tamno crveno.
P: Da li ga je netko poslao ovdje na X?
O: Da!!!!
P: Koji je njegov zadatak ovdje?
O: Da smeta. Svi s tog planeta su takvi – da smetaju. Ne znam kako bih to objasnila. Tako mi kaže.

Ovdje je bila riječ o entitetu “prizemljene duše” - mladom čovjeku, nastradalom u saobraćajnoj nesreći. Zaglavio je jer je tokom života sklopio ugovor s mračnom stranom – po svemu rečenom učinio je to na način da je previše radio, zanemarivao obitelj, želeći što više zaraditi, a od svega je najviše želio moć.

No ima i onih koje bi mogli svrstati u vanzemaljske.

P: Kad bi ta meduza mogla govoriti što bi nam rekla?
O: Rekla bi nam da – dobre stvari!
P: Kako se zove?
O: Nei.
P: Koliko je X bila stara kad je Nei stigla k njoj, kad joj se pridružila?
O: Osam godina.
P: Odakle je stigla, gdje je bila prije nego je došla X?
O: Negdje gdje je jako hladno. Na sjevernom polu, sve je puno leda.
P: Što je radila tamo?
O: Plutala je zrakom, on je održava da može plivati u zraku.

P: Ona pliva u zraku?
O: Da, lebdi...
P: Da li joj je X dala dozvolu da joj se ovako pridruži?
O: Ne nije.
P: Što ju je privuklo X?
O: Neka mirnoća, statičnost, mirnoća, ali ne kao statičnost, stabilnost, nepokretljivost...
P: Kakvu svrhu ima sad na X?
O: Da je zadrži u tom stanju. Ima drugačiji efekt – daje joj uzemljenje, u kontaktu je sa zemljom...
P: Da li je svijesna da ovim načinom postojanja krši slobodnu volju X i da je ovo "neprijateljski čin"?
O: Ne. To joj treba. To je jedini način....
P: Da li je ikada imala postojanje u ljudskom fizičkom obliku?
O: Uvijek je bila meduza.
P: Njezin boravak na X ovakav – nije više moguć i treba se maknuti s nje. Kako se zove mjesto odakle je? Postoji li mogućnost da se vrati kući?
O: Ne sjeća se.
P: Neka usmjeri pažnju na mjesto gdje je bila prije nego je došla na X.
O: Hladno je mjesto, puno leda, puno sivila....
P: Da li je to dio ove planete na kojoj živi X?
O: Ne, nije.
P: Pa na kojoj je to mjesto?
O: Ona je samo tu došla, oni su je poslali...
P: Tko ju je poslao?
O: Kao malu. Isto takvi, svi su takvi kao ona, to je uobičajeno – dolazak....
P: Rekla je kao mala, tako mala je odmah došla na X?
O: Prvo je bila u nekom zatvorenom hladnom prostoru u kojem je bila jako usamljena.
P: Kako je dospjela do tog prostora?
O: Postojao je neki put, kao neka svjetlost, neka zraka, svi idu tim putem...
P: Tko svi?
O: Sve te meduze.
P: Od čega ona živi na X?
O: Ne znam.
P: Da li je X prvo fizičko biće kojem se ovako pridružila?
O: Mislim da je.
P: Da li može usmjeriti pažnju unutar sebe, neka ide unutar sebe kako bi došla do svog unutarnjeg bića i neka mi opisuje što se događa kad krene unutar sebe...
O: Puno je nekakve struje, struje, elektriciteta i strujanja zraka i neke bestjelesnosti i lakoće... strujice...
P: Kaže strujica, pa dobro što bi ona rekla za sebe, tu je pridružena živom biću – u kakvom je odnosu na X koja je živo biće?
O: Ona je misao, iskra....
P: Da li ona na svom svijetu ima fizički, tjelsni oblik?
O: Ima oblik kao meduza, ali misao ju kreće, mislima se hrani...
P: Čijim mislima se hrani?
O: Hrani se mislima onoga s kim je.

P: Bilo kojim mislima ili?
O: Za održavanje bilo kojim mislima, ali jača je struja ako su mračne misli, ako su nezadovoljstvo, onda ona jača...
P: Svi su na njezinom svijetu poput nje, putuju i pridružuju se?
O: Da, to je njihovo postojanje. Tako se hrane.

Iz svega iznešenog – oni svi "žive" s nama, naše postojanje postaje jedini način njihova. A neki među njima polažu pravo svog postojanja kroz pravo da se hrane nama.

Zato je jako teško razlučiti – baš ta rana nakačenja. Jesu li ona neki naš zaboravljeni dogovor – lekcija kroz koju naša duša uči?

Moguće, no do sada nakon svih primjera viđenih kod ljudi, nisam srela niti jedno nakačenje koje je bilo edukativnog karaktera, sretala sam samo nakačenja koja su polazište imala isključivo u vlastitioj sebičnosti i vlastitom samoodržanju, pa makar i na taj način.

Istovremeno, ako edukativnim smatramo i "teškoće" u ovom životu, točnije ono što nazivamo lekcijama – dobro je znati kako one zaista izgledaju, jer nakačenja i njihovo postojanje na ljudima izaziva ponekad ozbiljnije traume, promijene osobnosti, sklonost suicidu, blokade sa svrhom da ih se onemogući da išta i krenu raditi sa samima sobom. I kod svih – temeljno izazivaju strahove.

I ako sad i uzmemo u obzir da u kasnijoj dobi – ponekad možda neka od njih i prizovemo na način da guramo nos tamo gdje nam nije mjesto, time ne prestaje činjenica da prva dobivamo odmah po dolasku na ovaj svijet.

I upitno je kako nas i kuda to usmjerava, te koliko smo nepažljivi prema samima sebi iz vlastitog nerada, gluposti, znatiželje, neznanja ili se dio uzroka, moguće, može tražiti i u njima, te svim napravama kojima nas kontroliraju i manipuliraju.

Pa bi se – bez obzira što smo u poziciji gdje tako malo znamo – ipak trebali osvrnuti na trenutak kad nam sama nakačenja kažu da nas nisu pitala, niti su dobila dozvolu da to čine, već su nam se pridružila svojom slobodnom voljom, ili po zadatku, nevažno je – jer sve su to učlnila bez našeg znanja, tiho iz prikrajka.

Da su nas pitali – možda bi im i odgovorili, a ako im ne bi dali dozvolu za to – što bi to bilo – slobodna volja na djelu? Izbor? Koliko bi nas pristalo imati na sebi već kao malo dijete smetača, blokatora, gladnog vanzemaljca? Ili prizemljenu dušu prepunu strahova koji postaju naši?

Flaš mentalna simulacija dr. Malange

Obzirom na istovjetno polje istraživanja, nakon temeljitog čitanja materijala vježbe Flaš mentalna simulacija dr. Malange, a posebice zato što je prikaz onih koji sudjeluju u onome što nazivamo abdukcijama ljudi – gotovo identičan onome što i sama viđam u radu – zapisala sam viđenje iste iz svog ugla percepcije. Kako je riječ o mom viđenju, sve rečeno nije zaključak, već

samo jedna od mogućnosti. Isto tako – ne otvaram njime upitnost rada vježbe, jer u konačnici na nama je da izaberemo tehniku kojom ćemo raditi. Naravno, riječ je o tome da smo svi ovdje u poziciji upitnosti na koju odgovaramo onime što možemo razumijeti. Pa tako i ja.

1 modul

- započinje gradnjom scene – na način da u biti gradi čovjeka po principima zemlje, vode, zraka i vatre. Način gradnje scene je indukcija koja vodi u izmjenjeno stanje svijesti – ma koliko to Malanga želio prikriti.

I nakon indukcije kad mu je čovjek već "došao" do izmjenjenog stanja u kojem ima i somnambulizam kvalitetan za daljnji rad, usidrio ga je pitanjem o tome kako je obučen! I odveo u ogledalo koje je pripremljeno na isti način – podržavajući arhetip čovjeka - hm, ako pretpostavimo da znamo što je čovjek. To je polazište. Bar ono od kojeg je krenuo Malanga. Mene interesira zašto misli da zna šta je čovjek?

2 modul

- nadalje opisuje mogućnost da klijent ne vidi – bez obzira što je dobio instrukcije za točno određenu vrstu ogledala u koju je trebao ući. Naime, ovdje po meni, upitno je koliko smije reći kako ogledalo treba izgledati, jer je to sugestija – a pogotovo koristiti je u slučaju kad klijent ne vidi dušu – sugestiju!!!! da bi je vidio. I to vizualno-kinestetičko-auditornu. Ovo možda može proći kao bezazlena sugestija jer kako se stalno navodi - nije riječ o hipnozi – ali ako imamo na umu da je riječ o stanju u kojem je klijent, a koje je isto kao stanje dobiveno hipnozom – stvara se gorak okus u ustima. Barem meni. Jer klijent je bez sumnje na mjestu drugačije svjesnosti.

I da nije – ne bi se kasnije u postupku navodila mogućnost da klijent protiv svoje volje uđe ponekad u hipnotičko stanje! Te na to treba paziti! Usudila bih se reći da to malo ima veze s voljom klijenta, već s klizanjem u hipnotičku komu. U koju može ući samo klijent koji već je u hipnozi. Tu valjda smatra da riječi "protiv svoje volje" znače da je klijent u biti prevaren misleći kako nije riječ o stanju u kojem bi bio i da ga se tamo dovelo hipnozom kao tehnikom – jer riječ je o istom mjestu, bez obzira kako čovjeka doveli do njega!

Dakle važno je reći – ovo nije hipnotička tehnika – već NLP tehnika – cilj je isti! Dovesti čovjeka u izmjenjeno stanje svijesti!

S tim da je NLP – Neuro lingvističko PROGRAMIRANJE i njegova sidra su sidra – ma kako ih Malanga pokušao drugačije predstaviti – u biti čak ni ne skriva da je riječ o njima. Da nije riječ o izmjenjenom stanju svijesti – ništa od ove vježbe ne bi bilo izvedivo. Ovdje moram napomenuti da hipnoza koristi isto sidra kod programiranja, ali to je samo dokaz o tom stanju – točnije što se sve u njemu može raditi. Pa ima onih koji hipnozu koriste za programiranje, ali i onih koji znaju da je upravo to mjesto reprogramiranja. No, važno je da reprogramiranje čovjek radi sam – bez sugestija. Ma koliko ono trajalo – kao i da usklađuje reprogramiranje s poimanjem svijesti u svakodnevnom životu. Inače – jalov trud.

Tu sad u ovom modulu - slijedi jedno simpatično manipuliranje:

- počinje razgovor s dušom, koja je vrlo čudna za one koji vjeruju kako je duša čista i nitko je ne može taknuti – točnije ona je baš takva – izmanipulirana i napadnuta. I to je vrlo, vrlo istinito!

Očito to Malanga jako dobro zna. Pa je sad sasvim normalno razgovarati s njom – obzirom na njezinu zarobljenost na način koji slijedi – kao da je glupava plavuša.

Međutim, tu sad slijedi nešto što je pomalo upitno jer je riječ o stanju u kojem je klijent – a to je da vodiči ove vježbe obavještavaju glupavu dušu da je netko tlači.

Nije sporno da ona toga nije svijesna – ali je sporno da je ovo vrlo, vrlo sugestivno. Ako se duša ne zabrine previše oko toga što joj je rečeno da se događa, malo je plaše budućnošću – što je još smiješnije – jer duša je u stanju u kojem vrijeme ne postoji na taj način – a vidi se to i po tome što se odmah pristupa modelu rada u Sada!!!!! Naravno radi sidrenja! Nakon što su je obavijestili da je ugrožena (ovo je zaista neprimjereno) i da preuzima nju i njen kontejner netko treći, pitaju je da li to zna. Duša odgovara ili s da, ne ili ne znam. Po meni ovo je jako važno!

Osobno radila bih dalje s ljudima koji su rekli Da. Na tom mjestu oni su spremni za rad, svi ostali nisu. Njih tek treba pripremiti. Kad kažem pripremiti mislim na skidanje programa, a ne dodatno programiranje.

No, Malangu to ne brine – jer koristeći sidra NLP-a on u biti sve što dalje radi, radi na način novog programiranja bez svijesti (kad kažem svijest govorim o čovjeku – jer čovjek postoji sada i ovdje u našem svijesnom stanju u kojem nije nužno potrebno vidjeti dušu i znati sve o njoj na ovaj način, ako ni zbog čega drugoga zato što postoji ta mogućnost da je duša manipulirana) – čineći to tako da duša i dalje pojma nema ni o čemu – a on je obavještava. I to koristeći riječi poput toga da je: zatvorena, blokirana, natjerana, pa nakon njih malo cementira sadašnjim trenutkom i onda pita da li ona zna kako da se izvuče iz tog sranja? Pardon, stanja!

Naravno da ne zna – ali nema veze “on” zna – a ona će ga bespogovorno slušati jer je sve ono što joj je rečeno da je – bez obzira što to i vjerojatno je (izblokirana jer je uvjerena da je odvojena! – pa tome i služe implanatati) – sad još i više - poanta je u tome – da je duša sada u sada - u ovom sada ovog rada – a on – voditelj postupka postao je gazda!

I ovo je zaista nešto što meni osobno nije probavljivo iz više razloga.

1. duša je u šah mat poziciji
2. rečeno joj je da je u govnima
3. nudi joj se pomoć
4. voditelj postupka postaje spasitelj

A tko je to voditelj postupka i odakle mu to pravo? Tko je taj koji zaista vodi ovaj postupak? Tko je njegovu dušu obavijestio o stanju na terenu? Pa čak i ako je ovo istinito događanje – ostaje upitno koliko ovdje ima nečega što nazivamo slobodnom voljom? Jer – duša je sada u stanju – u kojem je natjerana da sluša i prihvaća!!!!! Ah koje li situacije – pa ništa se za nju promijenilo nije! Samo je u igru uletio četvrti.

Dakle, situacija je sljedeća: duša je stavljena dodatno radom voditelja u poziciju da sluša i "prima pomoć" sa strane (od voditelja), a to je nešto što indirektno voditelja stavlja u poziciju Spasitelja i po meni to ne može nikako rezultirati kvalitetnim radom u smjeru čovjekova ostvarivanja slobode i sticanja Znanja.

Jer pitanjem koje upućuje duši voditelj kad je pita, da li želi da joj on kaže što da čini, a nakon što joj je USAĐENA informacija da je u ZATVORU i NEMOĆNA od voditelja čini MANIPULATORA i PROGRAMERA bez obzira što se to čini pod krinkom dobrote i dobrih namjera. U ovom slučaju ta dobra namjera je naličje lica, koje kao nusprodukt ima novo programiranje čovjeka, koji je samim pristankom na radu s eventualnim otmicama, ipak učinio prvi korak k težnji za oslobađanjem. Pa ovakav postupak nije "držanje za ruku" u teškom trenutku kao podrška, već stavljanje na ruke lisica i odvođenja u nepoznatom pravcu.

Kako osobno držim da svaki čovjek SAM treba osvijestiti svoje stanje – nije mi prihvatljiva ovakva vrsta "pomoći".

Naravno – ovdje je jako važno znati da je duša zaista glupava plavuša, ali kod onih ljudi koji bi na pitanje da li znaju da im netko nešto radi odgovorili s DA – nastavljanje ovog postupka novi je atak na dušu koja je odlučila prestati biti glupa – te možda biti samo plavuša. Dok ne vidi gdje je i šta je.

3 modul

- ovdje se traži od duše da istražuje lubanju

Ne znam zašto se to tako navodi, kao - samo je duša to sposobna učiniti – svaki je čovjek u izmjenjenom stanju svijesti u situaciji da to može vidjeti. Njihovo bolje ili lošije viđenje ovisi samo o eventualnim napravama koje se pak miču, no rezultati su takvi da nakon micanja određenih naprava – duša sve više shvaća da je glupa! Dakle riječ je o postupku koji traje.

Ovdje Malanga navodi uobičajena mjesta implantata i složila bih se da to točno tako i jest. Nalaze se točno tamo gdje ih spominje, tamo ih i ja nalazim.

S razlikom da postoji jedan koji je smješten na potiljku i vezan je za nešto što Malanga ne spominje, a vrlo je važno.

Nadalje, koliko god upozoravao u vježbi da ne smije ovo istraživanje biti sugestivno – ono to je. I nije istina da nema drugog načina! Kao što nije istina da duša ne zna kako da to učini sama – odgovorno tvrdim da svi oni koji odgovore s Da na ono početno pitanje mogu sami micati naprave u izmjenjenom stanju svijesti. Dakle – duša ne treba pomagača – ako odluči tako. Ali Malangini klijenti do tog su trena već dovedeni u stanje podređenosti.

Ovdje se ne mogu oteti dojmu da je Malnaga u jednom trenu, iz ne znam kojih razloga, odlučio učiniti sve ono što nam i oni koji nas otimaju rade.

Da li je činio to svijesno ili ne, nije važno za ovo razmatranje vježbe – ali rezultat ovako vođene vježbe je upitan. I to iz više razloga. Isto tako – ovakav stav o sveznanju rada duše i toga što ona jest – sastavni je dio kontejnera vjerovanja – u ovom slučaju Malangina ili onog koji će ovom vježbom raditi.

Postoji i to igranje riječima tokom vježbe – riječju budućnost – koje je isto tako nevjerojatno – obzirom da je ovaj rad – koliko to god pokušao sakriti, na razne načine – rad u Sada. Mogu samo kao jednu mogućnost, navesti da je pitanje i to veliko pitanje, što su to prošli životi – ali ako je to pitanje – onda igra s budućnošću može imati težinu, koja opet može biti vrlo nezgodna u mjerenju krajnjih rezultata. Ili onoga što se postiglo postavljanjem riječi budućnost na mjesto rada u Sada.

Cijela ova vježba u konačnici isključuje sjećanje!

Kako na abdukcije tako i na sve to zajedno u nekoj važnijoj formi. Barem onoj koja je nužna da čovjek bude svijestan događanja u nama i oko nas.

Ova vježba to briše.

Abducirani čovjek je živio abdukciju i ima pravo znati što se događalo, ne samo da ima pravo – njegova duša ima pravo znati – taj njegov dio koji zovemo dušom MORA to znati – jer je inače glupava plavuša koja i dalje sebe tretira na način izdvojenog pogona.

To se zove osvješćivanje/prisjećanje, ma kako ono bolno bilo ili ružno izgledalo za samog abduciranog ili terapeuta koji to radi. To je način da čovjek prestane biti žrtva. Jer on to nije – žrtva je dio programa. I to je jako važno. Sve to, a i još mogo toga vezano uza sve navedeno, cijeli taj postupak ove vježbe preskače važnosti događanja i oduzima upravo esenciju - sjećanje. Moje je pitanje zašto?

Dakle, cilj rada ne bi trebao biti sama blokada abdukcija već svijest o tome.

Ako pođemo od pretpostavke da mi ne znamo koji je cilj abdukcija i naprava – a držimo kao moguće da je cilj taj da se ljudi ne sjete tko su, kako su dospijeli u ovu situaciju i zašto su uopće ovdje na ovakav način – onda bi rad s osviješćivanjem i prisjećanjem toga tko smo mogao i trebao rezultirati samo svijesnošću kako Znanje štiti.

Znanje o razlozima abdukcija, postupku i učinjenom - na taj bi način uz pravilno i postepeno osvješćivanje mogla biti jedina prava zaštita. Zaštita koja ne bi bila zaštita, jer ne bi više niti trebala postojati na taj način – mi bi bili svijesno takvi, cjeloviti u postojanju, a samim time – moglo bi se očekivati, možda s razlogom - da oni to više ne bi mogli činiti.

4 modul

- ponovno slijedi pregledavaje lubanje s naznakom da se sada traže “živi”.

Ovo je meni interesantno iz više razoga – u većini slučajeva s napravama i živi izgleda da su

naprave. Pa sve ovo dobiva još tisuću pitanja. Kako za Lux-a, tako i za Režala i ostatak društva.

I tu je malo upitno ako duša ne uspije uhvatiti Luxa, šta dobiva time jer se navodi, da sad ipak zna kako ga prepoznati. To pak može značiti da kada ga postane svijesna on nema više utjecaj!!! Nije li to tako slatko programski!

I po meni, ovo je vrlo vrijedna informacija. No, nužno provjerljiva – kako bi znali da li funkcionira.

U napomenama ovog modula spominju se i crna obličja, ali moglo bi se reći da bi ovdje mogli biti dobro uklopljeni i svi ostali na koje nailazim, a koji se ispostave u radu kao holografi – no uz njih je gotovo uvijek riječ o napravi. Dakle – podržavanjem slike ovih "parazita" – moguće rukovodi naprava. Što Malanga ne spominje na taj način – ali za njih (Režala i Šestoprste) lijepo kaže da su "zakačeni". Ma što god njemu to značilo.

Klijenti s kojima sam radila sve takve nađene naprave/entitete – odradili su ponekad s vrlo bolnim skidanjem. No, baš nakon tih micanja kod klijenata su primjećene veće promijene percepcije u "običnom" životu. Kao i paralelno povećan broj noćnih događanja i otvorenijih "napada" s kvarovima elektro uređaja, noćnih mora, viđenjem čudnih bića u sobi, ali i potpuno novom precepcijom okoline i ljudi oko sebe. Pa nerijetko dolazi do osvješćivanja ovog svijeta i "svađa" s ljudima s kojima su do "jučer" bili u dobrom odnosu. Nekako, klijenti tada imaju mogućnost vidjeti dublje stanje svijeta u kojem žive. To nadalje zahtijeva njihov rad na samome sebi.

Kod ove vježbe svega toga nema u postepenom smislu – kao i psihičkih "problema" – ali koje ipak navodi na kraju vježbe, te upozorava na nužnost svakodnevnog dugog praćenja klijenta (1 – 3 mjeseca). U konačnici – možda ova vježba izazove jači udar – nego rad s tehnikom regresivne hipnoterapije. I na koncu proizvede sve ovo što i ja navodim kao smjernicu, no začuđuje upozorenje da ova vježba može biti opasna. Naime, stalno je suptilno to provučeno kroz cijelu vježbu, ta najava moguće opasnosti, kao i suptilno priznanje da je riječ o istovjetnosti s hipnozom ili čistom hipnozom koja je zanijekana. Npr. na koncu vježbe sam autor kaže: **FMS se razlikuje od hipnoze jer nije toliko dubok dok je sama sekvenca potrebnih operacija nehipnotičke prirode (a još je uvijek moguće kontrolirati dubinu hipnotičkog stanja)** .

Pa sve to zbunjuje, a dodatno hipnozu kao tehniku indirektno proglašava opasnom, tabuizira je, ali dobro znajući da je i NLP tehnika koja nije bezopasna sebe (ovu vježbu) štiti.

Riječ je u biti samo o sljedećem – svaka je tehnika opasna, ako je provodi osoba koja tehniku ne poznaje ili je koristi protiv čovjeka. A ova vježba zasigurno nije vježba koju bi trebao voditi netko tko o svemu ovome pojma nema. Bar je tu bio i više nego jasan. Doduše, onaj tko ima pojma – možda je neće ni raditi.

5 modul

- otvara nekoliko pitanja:

a) što su klonovi
b) na koji su način vezani dušom

Po svemu iznešenom duša je u vezi s svim klonovima. Istovremeno od koga su čuvani klonovi i zašto? Koga klijent uništava kad uništava klona sebe i zašto mu je dato pravo da uništi i ostale klonove? Što ako priča o prošlim životima nije prošla – ako je sve stalno u paralelnom postojanju – koga to uništava klijent? Kakve to moguće posljedice može ovakav način rada imati na Univerzum i postojanje? Tisuće pitanja!

Možemo kao mogućnost reći da su klonovi možda ovdje, a sve ostalo su naša postojanje u vremenu? Jesmo li sebe na taj način – ako ovako nešto uzmemo kao mogućnost događanja – uništavanja -- spriječili za rad i iskustvo?

Dakle bez odgovora kako su klonovi vezani za dušu (koliko duša ima? jedna za sve klonove ili svaki klon ima svoju vezanu uz klijentovu????) te zašto su čuvani – imaju li neku moć da ih se mora čuvati?

Svakako modul za detaljno ispitivanje.

6 modul

- interesantan modul – foto album!

Sad ga ima – eto pogledaj ga i onda – puf! izbrisano. Izbrisano u svim onim vremenima prošlo – sadašnje i buduće! Ha, ha i to na mjestu izmjenjenog stanja svijesti u Sada! Vrlo zgodno i neobično. I svakako poprilično zbunjujuće. Osim ako ne podržimo onu mogućnost da mi postojimo u paralelnom postojanju. Tada ovo postaje malo ozbiljnije.

A još ozbiljnije postaje u samom početku ovog modula kad navodi sljedeće:

Na ovoj točci, s obzirom da je duša vidjela sebe unutar fizičkog tijela s kojim nema više interferencije sa strane, **bit ćemo u stanju da je re-programiramo za budućnost**.

I slažem se da je potrebno da “duša” vidi sve to – ali ne shvaćam zašto ona treba to na brzinu napraviti ne zamarujući se šta je ko radio. Zašto budućnost? Tko zna što je budućnost? Zar postoji? Zašto ne naučiti dušu da postojanjem u sadašnjosti bude spremna u budućnosti?

Posebna se pažnja pak posvećuje Horusu i Režalu – jer oni nisu samo ono što se misli da jesu.

No, ako se uspije sve napraviti po uputama – pa se izborimo da je duša sada sigurna u svim vremenima – ostaje upitno to što je očito da će svi oko nje (rodbina) i dalje biti u tom događanju. Pitanje je koliko će ona biti svijesna svega toga. Ili je izbrisana.

Nadalje pojavljuje se nešto što je brojanje tijela – zašto je 6 maksimum? Zašto je 0 posljednji

život? Što zna Malanga? Odakle mu ti podaci? Navodi se i kako upravo onom tko vodi postupak taj broj daje važne odgovore o kredibilitetu svega do sada odrađenog. Ne bi li to trebao znati onaj tko vodi postupak ako to daje kredibilitet? Ako bi trebao – javno objvaljivanje vježbe trebalo bi sadržavati i te podatke. Moje je pitanje dakle, broj tijela daje odgovor na pitanje o kredibilitetu - čega? Vrste postojanja?

Ako sve "dobro" odgovori, duša konačno dolazi do izgleda pravog mjesta jer daje sljedeći opis o svojoj budućnosti – opis koji je izgleda jako važan – po navedenom upravo on daje dodatni kredibiltet svemu do sad odrađenom. A radi se o sljedećem, pa se navodi:

Duša odmah postaje svijesna i toga šta joj budućnost nosi, te tako često dobijemo i sljedeći opis, "kada se sve završi ovdje onda prelazimo tamo u dimenziju koja je sazdana od svjetlosti".

Tu se opet podsjećamo, nakon ovog izliva duše – jer se navodi - da nije riječ o hipnozi već da je čovjekova ličnost u stanju povezanosti s duševnom komponentom, ali nesvjesna je.....radi onih polutki mozga itd.....

Sva sreća da je Malanga svijestan svega i sve zna pa može provjeravati kredibilitet! Kao i da zna sve o broju tijela, a i o onoj dimenziji sazdanoj od svijetla.

I tu ne mogu ne otvoriti mogućnost da nije riječ o nikakvom povezivanju – pa sve je već povezano nije razdvojeno – a nesvjesnost koju navodi je u biti odraz nerazumijevanja cjelovitosti koja nikako nije postignuta. Konačno, to je i cilj napada i abdukcija – da budemo i ostanemo "razjedinjeni" i uspavani.

I sad, nakon cijele ove vježbe - sve je lijepo razdvojeno i na mjestu programiranja.

I kao takvo sad je očito pravo vrijeme odvesti dušu na mjesto prvog fizičkog kontejnera. I to naravno sa opcijom Sada – hm – gdje je bilo do sada??? – te se lijepo kaže kako se to može izvesti samo tako **jer duša gleda svoje sadašnje prvo fizičko tijelo koje je još uvijek prisutno, točnije ko-prisutno** !

Cilj je otkriti da li duša s kojom imamo posla potječe od 1. og ili 2. og kreataora.

Ovo je trenutak u kojem se otkriva cijela priča sazdana na vjerovanju Malange. Na žalost. Rješenje koje nam nudi tako je moguće bazirano na programu. Njegovom.

Tek se tu "sada" prvi puta spominje duh i sjedinjene duha, duše i uma. Naravno samo u slučajevima ako u priči nije Primordijalan Čovjek.

Na stranu sad tko je prvi, a tko drugi kreator – interesantno je da se u toj igri oni s duhom koji se konačno pojavio - dalje navode na postupak ujedinjena u kojem duša igra i dalje glavnu ulogu – pa ima moć odluke. Spominje se tu i um i eto – izdvojeni pogoni, sestre iste tvrtke, ali naša draga duša s nekima ne želi imati ništa. Ne zaboravimo ona duša koju smo na samom početku doveli u stanje poslušnosti.

Uglavnom ispada da je ovo bolja opcija (ova s duhom) dobiva se čak i neka bonus karta.

Doduše malo je nejasno kako se to prebacuju na “0” šizofrenični stavovi i tipično ponašanje žrtvi otmica?????
Jel on priča o dušama koje su već prošle sve module? Što bi to bilo tipično ponašanje žrtava otmice??? Šizofreno? Šta je radio kroz sve te module? Do sad je duša trebala shvatiti da nema mjesta žrtvi! Na žalost u ovoj se rečenici bolno ukazuje njegovo mišljenje o žrtvama otmica!!!! Šta su te žrtve? Šizofrene, gubave, kugave?

Očito svejedno je – što god mislio pod time - jer opet voditelj postupka daje duši poduku! Ništa duša sama ne radi. A i šta bi radila em je glupa plavuša, em je šizofrena, em je žrtva.

Pitam se jel Malanga ikada bio otet? A znam i odgovor, da, vidljivo je to iz svakog dijela ove vježbe. Na žalost – izbrisano mu je. Pa će se vjerojatno reći kako eto on nije otiman – valjda zato i zna sve ovo.

Puno i previše miješanja i pomoći za moj ukus.

One pak duše koje su imale nesreću s PM-om ispada da nije sigurno hoće li ikada imati mira. Hm, ne znam ni sama jel bih ovdje sad rekla da neće imati mira dok ne porade u ovom našem svijesnom stanju na programima, ali svakako bih rekla da nostalgija koju navodi ima u našem svijesnom stanju ime i zove se strah.

Pa čudi da nekako to uopće ne spominje – možda zato što je sve ekpresno i čudotvorno. I što glupava plavuša ionako ne radi ništa – sve radi voditelj postupka. A voditelj postupka nije otiman – garant!

Tu je prigodno i očekivajuće popljuvan i diskreditiran PM – ali nekako ostaje opet gorak okus u ustima da je ulogu PM-a suptilno preuzeo voditelj postupka. Onaj koji sve zna. Pa maknuvši jedan program – ugradio reprogramiranjem drugi.

8 modul

- prigodno podučavamo plavušu da ne da da je više diraju.

I nije to problem napraviti, samo uzmeš svoju gumenu traku nazad – no problem će nastati kad se klijenti vrate u svijesno stanje. Jer je vjerovanje koje su imali unutar vrlo jakog programa samo ugašeno – bez svijesti o pravom razlogu njegova postojanja. On ostaje neprepoznat. Pa ako sad i vidi kad joj dolaze, vrlo će lako misliti kako joj ništa ne mogu – jer reprogramirana je.

9 modul

- da nije smiješno bilo bi tužno. Sada se navodi da duša sama načini umjetnu zaštitu. U obliku zvona!

O da, ovdje nema više priče o onima koji su bili s trijadom, točnije nema priče o tome kako su

oni s PM-om dobili trijadu – no ostaju ti koji nisu podlegli PM-u – o njima nije bilo puno govora – ali oni među njima koji su na onom dalekom početku rekli Da, možda su do ovog trena već shvatili da to zvono imaju i da je ono njima vidljivo, ako se sjete da su um, duša i zvono jedno te isto u savršenoj ravnoteži. Dio cjeline. Naravno, neki od njih nisu uspjeli ovo vidjeti jer su bili fokusirani na glupu plavušu i njezine sise, pa su samo slušali što im se govori i tako radili.

U cijeloj ovoj priči nema spomena o izvrtanju podataka kad je riječ o onima koji vrše abdukcije. Gotovo je sve vezano uz njih ovdje istina. Tu su i rade. I meni osobno za daljnji rad – sve ovdje rečeno je izvrsna informacija. Doduše, ne ovim redom i ne na ovaj način. Ali informacija je informacija.

Međutim, po onome kako sada izgledaju stvari – ova priča je puno složenija od ove vježbe, a ova vježba bila bi mogući trojanski konj – pa bio on napravljen i s najboljom namjerom.

Igra s hipnozom i ne hipnozom, sidrenja, reprogramiranja – sve to zajedno dušu odražava kao nešto što joj se u biti i događa. Odvojena je, razdvojena, gluha i slijepa. Ali čak ni takva ne zaslužuje ovakav tretman, jer je pogrešan i sigurno nije put kući. Cjelovitosti. Čovjeku. Onom koji je bio Slobodan i može biti ponovno. Ako se sjeti kako Biti.

Vanzemaljske interakcije i njihov utjecaj na ljude

Svakim je danom sve više ljudi koji neće u nevjerici odmahnuti rukom na spomen NLO-a, Sivih (Greysa), Reptila, implanata, vanzemaljskih otmica – abdukcija.

Kao što je i sve veći broj onih istraživača ovog područja, koji će to djelovanje moći promatrati kao nešto što je vrlo tankom granicom odvojeno od onoga što nazivamo demonskim opsjednućima, urocima, nagazima ili bilo kojim drugim terminom iz naroda za koje je lijek bio hodža, baba koja skida uroke ili svećenik koji obavi egzorcizam.

Nedostatak prevednog materijala (ali i (ne)postojanje napisanog u svijetu) je interesantan. Međutim i na našem području (točnije na internetu – a ne u knjižarama) dostupni su prijevodi tih «rariteta». Ponajprije zahvaljujući zalaganju ljudi koji to čine pod nadimcima nekog foruma – npr. Galaksija foruma.

Zašto je tako mali broj radova ove tematike, logično je pitanje.

Vjerojatno zato što na spomen reptila – ljudima prvo na um padne David Icke i britanska kraljevska obitelj. I za mnoge to je sasvim dovoljno da nikada ne posegnu za nekom novom informacijom o ovoj temi, a samim time na taj način se i broj autora koji bi se eventualno i bavili ovim područjem drastično smanjuje.

Dodatno, poticaj vjerojatno ne pruža ni saznanje kako su prošli neki drugi ljudi koji su odlučili progovarati o ovim temama poput Phila Schneidera, Karle Turner, Barbare Bartolich, Corrada Malange te mnogih drugih koji možda nisu toliko otvoreno poput navedenih, ukazivali na

direktnu interakciju vanzemaljaca i ljudi.

I sve to navodi na pomisao kako je netko možda odlučio i jako se trudi da to tako i bude. Pa bi se i «herojsko djelovanje» Icka moglo promatrati kroz djelovanje jedne klasične zavjere unutar zavjere. Ili Icke nije do kraja osvijestio kako reptili niti počinju niti završavaju s Elizabetom nekoga broja.

Pa svesti reptile ili neku drugu «vrstu» – primjerice demonsku (ma kroz koju je religiju prikazali) samo u ovaj «Ickeov» kontekst znači – pružiti im savršenu zaštitu – sigurno mjesto s kojeg nikako ne mogu pobjeći i eventualno postati svakodnevni sudionici većine ljudskih života, za što svakim danom postoji sve veća mogućnost da je stvarno stanje događanja.

Istovremeno, bilo bi nerazumno i neozbiljno, čak i paranoično «njih» okriviti za sva zla ovoga svijeta ili ovu situaciju – jer na nama je da te stvari uvidimo kao mogućnost i preuzmemo odgovornost za sebe same (što nam se dodatno otežava s upućivanjem na potrebitost da nas netko drugi čuva i brine o nama!) – no, upravo to ne briše činjenicu da proučavanje ove tematike čovjeka dovede do mjesta s kojeg vidi vrlo veliku mogućnost da: svi putevi vode u Rim – ups - k njima! A u toj poveznici – mogla bi se možda daljnjim pomnijim istraživanjem otkriti i praksa da ono što poznajemo pod nazivom «egzorcisti» djeluje pod mističnim i zabranjenim velom iz nekoliko razloga. Prvi bi bio taj da «priznaju» da tako nešto postoji (nevidljivo, a ipak prisutno), ali nude alternativu kroz obred istjerivanja na koji ima pravo samo od njih «odabrani» svećenik – a drugi su ti da je upitna realizacija samog istjerivanja te rezultat. Ako se dogodi recidiv – opravdanje se nalazi u «grešci» same žrtve, te se na taj način konstantno podržava premisa na kojoj je sagrađen ovakav svijet kakvog poznajemo – a to je da smo uvijek mi sami za nešto krivi. Mi koji smo rođeni u grijehu, mi koji trujemo planetu, mi koji ratujemo i mrzimo...

I ako se ova događanja promatraju iz drugačijeg kuta – ne primajući se riječi krivnje kao stanja koje je temeljno kretanje u promišljanju – može se primjetiti da je uloga žrtve zagarantirana samim rođenjem ovdje. Tokom života ona se samo hrani i postaje savršena kulisa koja se nadograđuje.

Demoni i vanzemaljci

U radu s klijentima, na samome početku – dok se on odnosio na rad s demonskim entitetima, prizmeljenim dušama, raznim vrstama svih mogućih parazita - nailazila sam i na slučajeve gdje se pojavljivalo nešto što se naziva «paravan memorijom». (izraz «paravan memorija» objašnjen je u djelima Karle Turner - Oteti i Maškarada anđela , te Barbare Bartolich .

Obično su me na nju upućivale pojave nekih simbola ili likova koji su kod raznih ljudi bili zajednički. A ponekad tek slutnja, ali svakako mogućnost da je tako nešto možda prisutno.

Detaljnjijim i dubljim pregledom uzroka «ispod» emocionalne traume (najčešće u djetinjstvu) ležao je sakriven događaj koji je odjednom izranjao kao sjećanje na vanzemaljsku otmicu.

Ponekad se nije tako otkrivala – već se nešto što je izgledalo kao nakačenje demonskog karaktera ili onoga što nazivamo «prizemljenjom dušom» – u daljnjem radu sa svrhom micanja,

jednostavno raspadalo u holoramske slike ili otkrivalo svoju mehaničnost postojanja. I bivalo ponovno pronađeno u sljedećoj sesiji! Tehnikom po metodi Wiliama Baldwina – na žalost – nije bilo uklonjeno.

Naposlijetku ispostavilo bi se da je riječ o implantatu ili vanzemaljskom «nakačenju» - interakciji.

Što se implantata tiče – situacija je gotovo univerzalna – dobivaju se u najranijoj dobi, čak fetusnoj, a u većini slučajeva kao vrijeme «dobivanja» navodi se rano djetinjstvo.

Na žalost – još nisam imala klijenta koji ih nije imao. Te i ovaj segment događanja smatram kao i sve ostale – vrlo malo istraženim.

I tako je na koncu iskristalizirana slika – koja je moje trenutno viđenje - da niti jedan implantat nije postavljen bez otmice, jer svako vraćanje klijenta u trenutak postavljanja implantata otkrivao je boravak na «stolu».

Te da su otmice nešto što se može grupirati, točnije, da se neke odvijaju možda samo zbog implantiranja s svrhom kontrole nas od njih, dok druge imaju i neke druge svrhe.

Te druge svrhe bile bi rađanje za razne vanzemaljske rase, vrbovanje ljudi koji postaju Mesije ili dobivaju misije s zadaćom spasa čovječanstva, sposobnost vidovnjaštva, kanaliziranja, a potkrijepljene osobnim iskustvima otetih koja su u ovim slučajevima kao po diktatu uvijek i više nego pozitivna.

Međutim, daljnjom analizom – otkrivala sam da ona nisu to – te ako se čovjek koji ih doživljava saživi s «ulogom» koju su mu namijenili – dobivamo programirano ljudsko biće koje malo ima veze s čovjekom koji shvaća što mu se zaista događa. Ovdje se krug zatvara – u zavjeru unutar zavjere – pa prosvijetljeni i odabrani samo nastavljaju živjeti varku. S razlikom da iz uloge žrtve istu zamjenjuju ulogom spasitelja ili onoga koji ima važan posao – dok se u biti i dalje nalazi u ulozi žrtve koju nisu u mogućnosti uvidjeti. Kako bi to bilo izvedivo – obrazac rada je identičan religijskim programima – točnije – nisi sam – ima netko tko te čuva i tko ti pomaže.

Osim ovih produkata njihovih «igara» s ljudskim bićima koja imaju dušu – svakako je vrlo interesantno napomenuti još jedno djelovanje koje je do sada najmanje istraženo i otvara najviše pitanja, a to je kloniranje ljudi koji se otimaju.

Pa sve što imamo je saznanje da se nešto događa, a to otvara nova pitanja.

I jedni je način – tražiti dalje informacije i učiti u hodu.

Zavjera unutar zavjere o zavjeri

Naime, ako bi sada zastali i na tren obuhvatili sve «teorije zavjere» od iluminata i masona, bankarstva koje jede svoju djecu, do NWO-a, preko chemtrailsa ili GM organizama, tajnih

istraživanja genetskih manipulacija pod okriljem brige za naše zdravlje, sumnjama da nam netko petlja po DNK, pa spajajući to s programima koji su vidljivi u religijama, new ageu, događanjima s klimatskim promjenama, planetama koje jesu i nisu kakve su bile, te politikom koja je miroljubiva ratujući, pa kružno obuhvatimo ludilo svakodnevice s medijima koji svesrdno potpomažu igru, neki svjesno, a drugi nesvjesno, treći po zadatku, pa nude i propagiraju lažne velike glumačke i pjevačke zvijezde, nogometaše i starlete – sve to zajedno otkriva jednu ozbiljnu dekadenciju duše – ali i otkriva nešto vrlo interesantno: sva ta (ne)djela imaju isti potpis!

Iz ovog opisa izdvojit ću dvije stvari: Dušu i isti potpis. Potpis koji može biti demonski, ali i vanzemaljski, ali i jedan i drugi imaju isti cilj – Dušu.

Dušu koja nama gotovo nepoznata – za njih ima vrlo veliko značenje. I što se toga tiče – korak su ispred nas.

I činjenica je da se nešto mijenja, da ljudi otvaraju oči – no primjetna je velika mogućnost zamke – zamke koja unutar sebe sadrži onu već spomenutu zavjeru unutar zavjere zavjere... pa i oni koji uspjevaju uvidjeti besmisao više opisanog načina življenja, ratova, priča o ljubavi i svjetlosti, priča unutar kojih se čovječanstvu nudi da se vrati na ognjišta u potleušice, sakrivajući tako važnost naših unutranjih ognjišta – naše Duše.

Ovo dovodi do stanja unutar kojeg nezaobilazno svaki tragaoc shvaća da ništa ne zna.

Kao i što prije ili kasnije shvati užas o kojem je svjedočila i Karla Turner kad je rekla da je događanje s vanzemaljcima strašnije no što mislimo, a slično svjedoči i Malanga.

Na ovo se može nadovezati sve što su izjavljivali mnogi koji su krenuli na ovaj put potrage pričajući o «strašnoj istini». I koliko je god istina predstavljena kao oslobađanje – na žalost – ona se promatra i tumači još uvijek kao širenje straha. I upravo je to putokaz manipulacije – preklapanja na ovakvim mjestima razmišljanja gdje se većina ljudi strahom odmiče od poimanja događanja. Pa svi oni koji pokušaju reći što se događa – bivaju proglašeni luđacima koji šire strah i paniku. I to je zamka – koja je najčešća i najteže razumljiva.

Zamke su te koje ljude uvode na mjesto s kojeg ne mogu vidjeti dubinu i širinu događanja – jer ono nije samo izvan njih – već polazište ima u njima, a onda shodno tome protežu se i na našu okolinu i poput domino efekta vuku jedno drugo.
Tada je nemoguće dozvoliti mogućnost viđenja, samo mogućnost, onu koja je – krajičkom oka i slutnje viđena – mnogima ipak prestrašna.

Pa je lakše ostajati u mislima kako je važno samo paziti što jedemo, biti zdravi ili vratiti se životu u prirodi, meditirati i slati ljubav i vjerovati kako to mijenja događanja i kako se izašlo iz krda, jer svaki drugačiji pomak, pogotovo onaj koji se tiče shvaćanja stvarnog događanja unutar kojeg smo lovina i roblje - razbija iluziju. Razbijanje iluzije se blokira – najčešće našim mislima – koje – često, ma što mi mislili o tome, nisu naše – već vješto kontrolirane.

I tu u biti dolazimo do glavnog oružja kojim se održava ovaj svijet ili što podržava rad implanata i sakriva što nam se radi: - straha!

Izlaz se ne nalazi u vjerovanju kako smo ako smo ljubav zaštićeni, to je još samo jedna varijacija manipulacije – izlaz se može nazrijeti samo ako realno, bez panike ostavimo otvorenom mogućnost da ovakvi kakvi jesmo – nismo u mogućnosti uopće reći da mi vladamo sami sobom.

Jer možete li vladati sami sobom ako npr. u mozgu imate sićušan implantat koji je povezan s nekoliko drugih u vašem tijelu, a koji svi zajedno upravljaju vama?

Tko upravlja njima? Na koji način to rade?

I koliko se god vi trudili – svakoga puta kad se «približite» istini – implantat se «uključi» ne bi li vas vratio na «sigurno mjesto u načinu promišljanja». Ako pak to nije dovoljno, onda se odvijaju razni hiperdimenzionalni napadi – a sve zajedno izvrsno «surađuje». Više o njima ovdje: http://www.galaksija.com/metafizika/napadi_i_odbrana.htm

Manipuliranje nama odvija se zaista na razne načine, s raznim ishodima, s planovima koji su i A i B i C, ali svi služe da vas vrate na jedno mjesto.

Što znači sigurno mjesto u načinu promišljanja?

Ono mjesto koje ne dozvoljava da idete naprijed – već ostajete u krugu događanja koja nisu za vas najbolji izbor, točnije samo imaju privid da su vaš izbor, ali vi ćete ih prihvaćati s ljubavlju jer ćete ih tumačiti kao karmu, zadatak, misiju, ljubav... ili ćete započeti s upražnjavanjem raznih tehnika prosvjetljenja, a sve to činit ćete jer ste doslovno «mehanički» na jednom nivou sebe - onemogućeni!

Za one koji su uspjeli bez obzira na implante «preveslati» ekipu – postoje posebne mjere – režiranje neugodnih događaja u životu ili otmice na kojima vas dodatno izbruse.

Neki će to shvatiti i živjeti znajući što se događa i učiti, micati «smetače» ili prepoznavati «napade» koje neće prihvaćati niti u njima sudjelovati, a neki će ljudi to i dozvoljavati – jer mučeni problemima (najčešće egzistencijalne ili emotivne prirode – više o jednom od načina emocionalnog «napada» ovdje: http://www.galaksija.com/metafizika/amorovastrijela.htm) molit će pomoć jer se boje biti sami!

I kada im se pojave anđeli čuvari, uzašli majstori ili duhovni vodiči – vrlo će rado s njima krenuti u vlastito «iscjeljivanje». Prava predstava u kojoj niti jedna ovca ne izađe izvan ograde, ma što ona mislila – jer svaki je puta dočeka «struja» za vraćanje u gomilu – ovakva ili onakva – prema izboru. Ponekad jasna kao napad, a ponekad divna kao najuzvišenije biće. Ali u konačnici – s istog izvora – bez obzira kako se izmučenom čovjeku svjetlosna i uzvišena činila.

Ovo sve do sada navedeno su vanzemaljski utjecaji koji nisu na dobrobit čovjeka, čovjeka s dušom. I samo su dobro sakriveni unutar priča kojima smo odgajani, ali i onih koje nam se danas nude kao okrijep nakon što prepoznamo neke programirane laži.

Mnogi će se pitati kako se to dogodilo i koji je smisao ove igre? Tko smo mi u tome – igrači koji su na ovo pristali ili?

Odgovor bi bio nismo mi svi jednaki. Točniji bi bio – nemaju svi ljudi dušu. Pa se ne smijemo zadržati samo na razmišljanjima kako im je samo naša Duša interesantna – te ne bi trebali zaboraviti da sada i ovdje mi imamo i tijelo.

U čemu je onda stvar? Do sada je jasno da prilikom otmica rade s našom dušom štošta – vade je, premeću, vraćaju... a što nam rade s tijelima?

Da što to rade s našim tijelima? Njih kloniraju! I nije to neko iznenađenje, niti nepoznat pojam nakon ovce Dolly. Pa ne bi nikome to trebalo biti čudno ili SF.

Po iskustvima klijenata dr. Malange, a i iskustava mojih klijenata – klonovi se koriste za razne stvari. Neki su pohranjeni i neaktivni po raznim vojnim bazama na Zemlji ili negdje na nekoj planeti u bespućima svemira, kao i u nekim slučajevima na nečime što klijenti opisuju kao svemriske letjelice, neki drugi služe kao vojska za tko zna koje bitke koje se vode tko zna gdje, a i ima ih i aktivnih na ovoj planeti – ali u nekom vremenu koje bi mi okarakterizirali kao prošlo ili buduće.

Ono što pak cijelu ovu priču o klonovima ozbiljnije smješta na visoko mjesto pune pažnje – je činjenica da kad se pita čovjeka neka opiše što vidi unutar svog klona – jedan od odgovora zna biti – vidim guštera, reptila....

Aha – vrlo slično Ickeovom viđenju kraljevske obitelji!

Jesmo li se približili nečemu poput radnje iz filma «They live»? Da li je to moguće? Jer toliko je nevjerojatno da izgleda nemoguće.

Sve izgleda nemoguće, pa se nekako možemo složiti da je pedofilija nešto strašno, kao i žrtvovanja djece u nekim okultnim društvima, ali nikako ne možemo povezati da se možda sve ovo odvija s istom ekipom i da je iza nas – koliko toliko vidljive scene – u toku događanje koje je točno takvo. Sve se češće progovara o nestancima djece i ljudi, sve češće se ljudi pitaju, a odgovora je malo, pa kad se neki i ponude oni su točno takvi – gotovo nemogući.

O da, te nemoguće stvari uvijek izazivaju pažnju istraživača. Toliko – da u startu za mnoge obrambenim sistemom odradi neki od postojećih planova - nudeći odgovore i za to – u skladu s najstarijim oružjem – strahom – pa je o ovoj tematici snimljen i film – za sve one koji «povjeruju». Film - «The four kind» - koji će mnoge smjestitit na «sigurno mjesto». I one zantiželjene i one koji bi htjeli probati hipnozu, ali i one koji bi se hipnozom te vrste poželjeli baviti. Na žalost! Jer tko će se pametan baviti tim stvarima ako će ostati bez djeteta? Tko će pametan istjerivati demone ako pogleda Film «Egzorcizam» ili neki drugi noviji – oni se stalno snimaju?

Istovremeno – dobiva se dojam da se sve više progovara – a likovi simpatičnih vanzemaljaca - prikazanih u filmu «ET», polako se uvode u običan život kroz video igre za djecu, crtane

filmove, reklame, projekte i slično i to na dobro znani subliminalni način. Za one koji ne podlegnu šarmu ovakvog načina sakrivanja u otkrivanju – uvijek ostaje opcija – sve je to samo teorija zavjere ili širenje straha i panike. Sve zajedno pak oslikava današnje vrijeme u kojem je vrlo teško razlučivati informacije od dezinformacija.

Sukladno tome, ljudi ostaju u življenju svojih života – ne mareći – ne želeći razmišljati dalje od toga hoće li imati novaca do kraja mjeseca ili platiti ljetovanje. Isti ti ljudi bivaju aktivnošću gluhi dok im dijete vrišti po noći, opisujući zločestog vanzemaljca, pravdajući se kako je to normalno jer je viđeno na TV-u ili u nekoj igrici, a ti dječji strahovi – i to je normalno jer tako smo se i mi kao djeca bojali!

I to je problem – to nije normalno i ne bi trebalo biti normalno. I zahtjeva odgovor – zašto je to tako i što to vide djeca! Zašto djeci ne vjerujemo kada pričaju o zmijama, krokodilima, gušterima, crnim ljudima, svjetlosti... o nepoznatim prijateljima, anđelima, itd...

Pa je ispravnije pitati se: tko se više boji – roditelj ili dijete? Ili dijete unutar roditelja koje je prolazilo istovjetno događanje i sve zaboravilo? I nastavilo živjeti u strahovima koji su u nekim slučajevima prerastali u fobije.

Napadi panike, anskioznost i fobije

Svaki drugi čovjek danas ima barem jednu fobiju. I to se smatra normalnim. Neki se liječe, drugi prakticiraju neke alternativne metode, neki se podvrgavaju regresiji. Pa može li regresija pomoći?

Sve navedeno može pomoći! Ako se dođe do uzroka straha. Jer što je uopće fobija? Strah od straha! Čudi li onda da postoje mišljenja kako se vanzemaljski entiteti hrane našim emocijama? Ako to čine – emocije straha bile bi poput multivitamina!

Mislim ipak da je hranjenje samo sekundarno događanje, nikako ne primarno. Ako ni zbog čega drugoga radi svih ekperimenata o kojima su svjedočili mnogi oteti koji su ih se sjetili. Jer ako je samo riječ o hrani – čemu onda oplođivanje ljudskih žena? Ili izvještaji o nekim drugim eksperimentima koji su se vršili na ljudima?

Da, puno pitanja! Interesantno je onda znati da sam u radu primjetila da iza svake fobije (točnije grupe fobija) s kojom sam radila leži «paravan memorija».

Savršena je krinka ona koja nije izmišljena, zar ne?

Pa na pravi događaj – pravu traumu koju dijete/čovjek doživi zalijepimo odostraga poput naljepnice i jedan mali stvarni izlet do neke operacijske dvorane, gdje se netko malo igrao i ekperimentirao, a onda mirni u dobro odrađen posao to dobro potisnemo duboko, tako da se ne vidi. A traumi koliko hoćeš u ovome našemu svijetu – na svakom koraku jer živimo u carstvu straha.

I onda čovjek živi strahove, razvija ulogu žrtve, pa ako i dođe do toga da se odluči podvrgnuti dubinskoj analizi regresije u djetinjstvo – prvo naiđe na neki traumatičan događaj i tako sretan otkrije uzrok fobije i straha primjerice od vode! Jer eto, kao mali je pao u more i davio se, a onda to zaboravio, a ti zločesti starci nisu mu to nikada ispričali!!!! I sretan što je saznao sve o utapanju ode kući, ali nakon nekog vremena počne se bojati letenja ili prometa ili većih otvorenih prostora...

Zašto se to dogodi, pa zato jer kad se zna da ja riječ o naljepnici – ne treba gledati samo sličicu okrenutu prema nama – već i onu ispod nje! A da bi se to učinilo, potrebno je imati u vidu i ovu mogućnost!

Pa kad se i ta sakrivena naljepnica skine, ups – ispada da je osim utapanja svašta nešto drugo rađeno i dijete je negdje bilo... u nekoj vodi potapano... pod nekim svjetlima, u nekim prostorima koje baš svi ljudi isto opisuju!

I što sada sa svim time? Jesmo li pametniji ili zaštićeniji? Kako se zaštiti?

Kažu da Znanje štiti i složila bih se s time. Ali Znanje koje unutar sebe ima i preuzimanje odgvornosti za nas same – a to je nemoguće ostvariti ako ne znamo što se s nama radi.

Ako zanemarujemo sjećanja ili viđenja i odbacujemo ih samo kao proizvod našeg uma. A istovremeno uopće ne prepoznajemo kada nam um radi pod stranom kontrolom.

Jedan od načina je stoga, raditi na osvješćivanju straha i uloge žrtve.

A da bi se to radilo radilo – treba ih upoznati!

Nema drugog načina, tek kada se to uravnoteži moguće je zaista raditi. A da bi se išta uravnotežilo – ravnoteža bi trebala biti uspostavljena u temelju - u osnovama Duše, Duha i Uma. To je preduvjet za preformulaciju straha i žrtve u viđenje realnosti. I to trenutne realnosti – jer potraga za smislom svega ovoga mogla bi iz dobre namjere prerasti u zamke na putu te nas dovoditi u stanja u kojima nismo zaista aktivni s namjerom. Trenutna realnost je da nismo samo Duša niti samo tijelo! I nismo u ravnoteži. I to oni koriste – i jedno i drugo.

Tu sve počinje i tu ne završava - to je onda samo početak jednog novog puta.

Rekla bih da je to onda početak vožnje po onome što se sve češće spominje – vožnje po Valu!

A tom vožnjom čovjek postaje svijestan da nema zaštite - one koju svi stalno pokušavaju otkriti – jer zaštita postaje Znanje u punom smislu te riječi.

I ono nikako ne dolazi formirano kao konačno, ono se mijenja i raste kako se i mi mijenajmo i rastemo - važno je samo uskočiti na Val tog Znanja i krenuti na vožnju. A da bi skočili – bilo bi nužno vidjeti da nešto ipak nije kako treba.

Sve ostalo je tok događanja u kojem u svakom trenutku ostaješ u namjeri. Bez cilja jer njega je nemoguće postaviti, bez želja jer one nude očekivanja i razočarenja.

Neću sada detaljno opisivati implantate ili nuditi tekstove u kojima klijenti opisuju događanja ove vrste interakcija – jer nemam potrebe nuditi dokaze. Ako ni zbog čega drugoga zbog toga – što bi oni mogli biti jednom – dokaz da je sugestija izašla u javnost i da su je ljudi pročitali i upamtili, a onda je eto – iznijeli kao svoje događanje.

Ali mogu reći, jer tome svjedočim – da je nevjerojatno koliko ljudi koji se međusobno nisu upoznali, niti imaju iste interese u životu, od onih koji nikada nisu čuli za Sive ili reptile, do onih koji su sve o njima pročitali – opisuju identična događanja, isto opisuju mjesta na kojima su bili, uređaje, te vrste vanzemaljaca s kojima se sreću. I sve to zajedno možda nije dokaz – ali kome on treba? Vjerovanju?

Dakle, ako nisu dokazi – što su?

Samo smjernice koje otvaraju mogućnosti. Za svakoga tko se iz jutra u jutro budi s pitanjem – što se to samnom događa? Za svakoga tko se pita – zašto ja nikada nemam sreće? Za svakoga tko pomisli kako njega nitko ne voli? Za svakoga tko zbog straha živi u osami, za svakoga tko shvati da nije svatko - već čovjek s dušom i da se nešto čudno događa što ne može objasniti i za svakoga tko pomisli kako nema dušu i ne zaslužuje da mu bude bolje.

Za svakoga tko ima pitanja pa nazire da svaka teorija ima i mogućnost da bude provodljiva i ostvarljiva, bez obzira koliko nam se nevjerojatna činila.

regresija123@gmail.com

